

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Mgr. F. Š., narozený X

bytem X

zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou

se sídlem Karlovo náměstí 18, 120 00 Praha 2,

proti

žalované

Etická komise České republiky pro ocenění účastníků odboje a odporu proti komunismu

se sídlem nábreží Edvarda Beneše 128/4, 118 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2022, č. j. 45561/2021-UVCR-7,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2022, č. j. 45561/2021-UVCR-7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 29. 10. 2021, č. j. MO 298010/2021-7460, ev. č. 262005461/18/2021-7460 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 27. 8. 2020 o vydání osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu podle zákona č. 262/2011 Sb. (dále jen „žádost“).
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce úvodem uvádí, že žalovaná řádně neprovedla navrhované důkazy a opřela napadené rozhodnutí o indicie, které v historických souvislostech měly odlišnou vypovídací hodnotu. Žalovaná se dostatečně nezabývala aktivitami žalobce v náboženské oblasti a v obrodném proudu Československé strany lidové (dále jen „ČSL“), nevyslechla navržené svědky a bagatelizovala organizační činnost žalobce mj. při rozmnožování samizdatu, sběru podpisů pro petici či pomoci občanům NDR.
4. Dále žalobce namítá, že nebyl seznámen s personálním obsazením žalované a nemohl vznést případné námitky podjatosti.
5. Žalobce odmítá závěr žalované, že v určitém období byl aktivním podporovatelem a tajným spolupracovníkem Státní bezpečnosti (dále jen „StB“). Žalobce tvrdí, že žalovaná vybočila z rozhodovací úrovně správního orgánu a žalobce popsala jednostranně a tendenčně jako aktivního podporovatele režimu a spolupracovníka StB, který se nepřímě podílel na justičních zločinech. Rozhodnutí žalované má být založeno na podkladě účelově doplněného skutkového děje a konstrukcích, které neodpovídají provedeným důkazům a dehonestují žalobce jako podporovatele komunistického režimu a udavače.
6. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí.
7. Na výzvu Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2022 žalobce sdělil, že bude žalobu doplňovat. V přípisu ze dne 16. 9. 2022 doplnil, že jednání žalobce vykazovalo všechny znaky odporu proti totalitnímu režimu v tehdejší Československu, zejména v oblasti porušování náboženské svobody i lidských práv a základních svobod. Dodal, že správní orgány nesprávně hodnotily obrodný proud ČSL, kdy jeho účastníci byli dle žalobce protikomunisticky zaměření aktivisté, kteří usilovali o návrat k původní identitě lidové strany založené na křesťanství, vlastenectví, sociálně spravedlivé společnosti a demokracii. Tímto jednáním měl žalobce naplnit podmínku § 3 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2011 Sb. (dále jen „zákon“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Vyjádřením nesouhlasu s komunistickým režimem byla dle žalobce také jeho činnost spočívající v pomoci uprchlíkům z NDR.
9. Žalobce rovněž rozporuje závěr žalované o tom, že u něj existuje překážka přiznání postavení účastníka odboje a odporu proti komunismu dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona v podobě jeho spolupráce s bezpečnostními složkami. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 1996, č. j. 34 C 25/93-69, kterým bylo rozhodnuto o tom, že evidence žalobce v seznamu bývalých spolupracovníků StB byla neoprávněná.
10. Závěrem žalobce v doplnění žaloby rozporuje, že byl propagátorem Socialistického svazu mládeže (dále jen „SSM“), Sboru národní bezpečnosti (dále jen „SNB“) a Československé lidové armády (dále jen „ČSLA“). To měly potvrdit svědecké výpovědi, které podle žalobce provedeny nebyly, napadené rozhodnutí se o ně však dle žalobce opírá.
11. Žalovaná se ve svém vyjádření ze dne 4. 10. 2022 vymezila vůči námitce žalobce o tom, že nebyl seznámen s jejími členy a nemohl podat námitky vůči jejich podjatosti. Uvedla, že žalobce byl řádně poučen o procesních právech a jeho právní zástupkyně nahlédla dne 17. 01. 2022 do spisu. O odvolání bylo rozhodnuto dne 29. 3. 2022 po projednání věci. Rozhodnutí bylo vypraveno dne 19. 4. 2022, až do této doby tedy mohl žalobce nebo jeho právní zástupkyně vznést dotaz na členské obsazení žalované nebo si seznam jejích členů vyžádat. Za nejdůležitější považuje nicméně skutečnost, že právní zástupkyně žalobce si, na rozdíl od žalobce, který byl ve výkonu trestu odnětí svobody, mohla členské obsazení žalované najít na jejích internetových stránkách. Dotaz na členské obsazení vznesl žalobce až dne 16. 6. 2022.
12. K tvrzení žalobce, který se obával zveřejnění napadeného rozhodnutí, žalovaná uvedla, že správní řízení je neveřejné a úřední osoby jsou vázány povinností mlčenlivosti. Ve zbytku žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce dle ní neuvedl v žalobě ani v jejím doplnění žádné nové argumenty, které by již nebyly vypořádány ve správním řízení. Žalobu navrhla žalovaná jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítnout.
13. Dne 12. 1. 2023 zaslal žalobce obsáhlou repliku, v ní však žádným způsobem nereaguje na vyjádření žalované, nýbrž pouze velmi detailně a nepřiliš srozumitelně rekapituluje skutkové okolnosti a reálie, které již byly popsány ve správním spise a na základě kterých žalovaná nevydala žalobci osvědčení účastníka odboje a odporu proti komunismu.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
15. Městský soud v Praze považuje nejprve za účelné shrnout obsah správního spisu a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí.
16. V žádosti adresované Ministerstvu obrany (dále jen „prvostupňový orgán“) žalobce uvedl, že byl od roku 1985 členem ČSL a představitelem jejího reformního proudu. Patřil k blízkým spolupracovníkům R. S. a některých církevních představitelů a podílel se na organizaci setkání členů ČSL. Toto mělo vést k perzekuci žalobce v pracovní oblasti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Organizoval a podepsal petici 31 vět, ilegálně rozmnožil modlitební texty a byl organizátorem poutí na Velehrad. Při Cyrilometodějských slavnostech dne roku 1985 se dostal na hlavní tribunu, v důsledku čehož byl vyslýchán Krajskou správou SNB. Angažoval se také v pomoci občanům NDR. Účastnit se měl také oprav kostelů, nelegálních setkání mládeže a nelegálních svátostí. Měl také pod pseudonymem přispívat do Křesťanských obzorů.

17. Na výzvu prvostupňového orgánu k upřesnění jeho činnosti a doplnění důkazů žalobce dále uvedl, že v letech 1987 až 1992 studoval na Právnické fakultě Univerzity Karlovy, kam byl přijat až napotřetí. Během studia se měl přátelit s prominenty tehdejšího režimu a získávat od nich informace, které dále šířil. Ze studia se jej měla dlouhodobě snažit vyloučit StB. Měl sloužit jako spojka mezi církevními představiteli a přispívat do samizdatového časopisu Křesťanské obzory. Shromáždit měl přes 2 000 podpisů pod petici 31 bodů za náboženskou svobodu. Po neúspěšném pokusu reformního proudu převzít vedení ČSL byl v roce 1988 ze strany vyloučen. Opakovaně mu mělo být vyhrožováno ze strany StB. Během listopadu 1989 se měl zúčastnit manifestace na podporu Občanského fóra.
18. Prvostupňový orgán v součinnosti s příslušnými archivními složkami provedl rozsáhlé šetření, ve kterém dospěl k závěru, že o žalobce se z důvodu jeho náboženské angažovanosti zajímala StB. Skrze osobu žalobce se měla StB snažit monitorovat náboženské aktivity a zvažovala dokonce jeho vyslání na církevní studia do zahraničí za účelem nasazení žalobce přímo do Vatikánu. Z těchto důvodů měla StB žalobci bránit v jeho přijetí na Právnickou fakultu. Perspektivní náhled StB na osobu žalobce se změnil, když byl označen za neseriózní zdroj a byla zjištěna organizace aktivit katolické mládeže. Žalobce byl pro jeho aktivity vyslýchán a spolupráce s ním počátkem roku 1986 byla ukončena. Žalobce se účastnil velehradské pouti roku 1985, kde se dostal na hlavní tribunu. Tam se měl setkat s předními církevními představiteli a zapojit se do skandování hesel, k čemuž vybízel i ostatní účastníky.
19. V dopise adresovaném tehdejšímu prokurátorovi JUDr. T. byl žalobce označen jako jeden z představitelů obrodného proudu ČSL. Tento dopis byl přímým podnětem k trestnímu stíhání, nebylo však zjištěno, že by došlo k vyšetřování žalobce či dalších osob na základě tohoto dopisu. Tato aktivita žalobce dle prvostupňového orgánu sice byla konspirativního charakteru, avšak její protikomunistické zaměření nelze srovnat s tehdejšími občanskými iniciativami.
20. Archiv bezpečnostních složek upozornil prvostupňový orgán na překážku dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona, když žalobce byl evidován v letech 1984 až 1986 nejprve jako kandidát tajné spolupráce a následně i agent StB. Spolupráce s ním byla ukončena roku 1986, jak bylo uvedeno výše. Proti této evidenci se následně žalobce po změně společenskopolitických poměrů bránil. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 1996, č. j. 34 C 25/93-69, bylo rozhodnuto o tom, že evidence žalobce v seznamu bývalých spolupracovníků StB byla neoprávněná. Prvostupňový orgán ve spolupráci žalobce s StB nicméně shledal překážku přiznání postavení účastníka odboje a odporu proti komunismu dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona.
21. Při působení ve funkci ekonomického referenta podnikového ředitelství k. p. Energovod Praha se měl žalobce aktivně zapojit do funkce SSM a popularizovat mj. SNB a ČSLA. Rovněž v této aktivitě prvostupňový orgán shledal překážku přiznání postavení účastníka odboje a odporu proti komunismu dle § 4 odst. 1 písm. i) zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

22. Prvostupňový orgán po posouzení předlistopadové činnosti žalobce dospěl k závěru, že žalobce prokazatelně působil v rámci obrodného proudu ČSL a udržoval kontakty konspirativního charakteru, přímé důkazy o žalobcem tvrzené rozsáhlé protirežimní činnosti však absentují. Výše uvedené náboženské aktivity nelze dle prvostupňového orgánu hodnotit jako některou z forem protikomunistické činnosti dle § 3 zákona.
23. Prvostupňový orgán dále zkoumal splnění podmínek § 3 odst. 2 písm. a) zákona, který upravuje autorství a rozšiřování materiálů zaměřených na obnovu demokracie. Dle prvostupňového orgánu však nebyly prokázány žalobcem tvrzené skutečnosti o šíření samizdatu či petic za náboženskou svobodu.
24. Výše uvedenou účast žalobce na pouti ve Velehradu posuzoval prvostupňový orgán z pohledu ustanovení § 3 odst. 4 zákona, které upravuje veřejné politické a společenské postoje zastávané aktivně a z vlastní vůle, pokud byl za ně jejich nositel uvězněn, internován nebo jinak omezen na osobní svobodě anebo nuceně vystěhován z místa svého bydliště anebo jinak obdobně závažně postižen. K ničemu takovému však dle prvostupňového orgánu nedošlo, neboť jediným důsledkem pro žalobce bylo rozvázání spolupráce s StB. Konečně pomoc uprchlíkům z NDR pak posoudil prvostupňový orgán jako charitativní činnost.
25. Výše uvedené překážky dle § 4 zákona přitom nebylo ve smyslu § 4 odst. 3 zákona možné prominout, neboť nebylo prokázáno, že by protirežimní činnost žalobce zjevně převyšovala jeho účast na budování, upevňování a rozvoji komunistické totalitní moci. Z výše uvedených důvodů prvostupňový orgán žádost žalobce zamítl.
26. Dne 12. 11. 2021 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že nesouhlasí s hodnocením prvostupňového orgánu o jeho spolupráci s komunistickou mocí a trvá na jeho vystupování proti režimu. Požadoval zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání.
27. Žalovaná ve vztahu k rozličným aktivitám žalobce spočívajícím v poskytování jeho bytu k setkáním katolické mládeže uvedla, že tyto byly vedeny náboženským přesvědčením žalobce, avšak důkazy o protirežimním a politickém zaměření těchto aktivit chybí. Ve vztahu k uvedenému skandování hesel neshledala žalovaná naplnění podmínek § 3 odst. 4 zákona, neboť není zřejmý žádný závažný postih, který by si žalobce tímto jednáním způsobil.
28. Pokud jde o účast na obrodném proudu ČSL, v ní žalovaná na rozdíl od prvostupňového orgánu shledala i prvek protikomunistického zaměření této činnosti. Žalobcem vykonávané aktivity jako například zastání se některých představitelů ČSL před nařčeními či navádění účastníků do restaurace na setkání ČSL však dle žalované nesplňují podmínku organizační činnosti a intenzity jednání ve smyslu § 3 odst. 2 písm. b) zákona.
29. Pokud jde o další mnohé žalobcem tvrzené aktivity, ty žalovaná nepovažovala ani okrajově za prokazané s ohledem na obecná nepodložená tvrzení žalobce a důkazní nouzi.
30. Žalovaná navíc konstatovala, že byt Městský soud v Praze v minulosti označil evidenci žalobce v seznamech spolupracovníků StB za neoprávněnou, ze spisového materiálu je zřejmá faktická a konkrétní spolupráce žalobce s bezpečnostními složkami. I při vědomí neoprávněnosti evidence žalobce je tak dána překážka dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona bránící přiznání postavení účastníka odboje. Žalovaná neshledala důvody pro postup dle § 4 odst. 3 zákona, tj. pro závěr, že protirežimní aktivita žalobce intenzitou, rozsahem a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

délkou převyšovala jeho účast na budování socialismu, příp. pro přiznání postavení účastníka odboje proto, že žalobce vykonal mimořádně záslužný čin. Žalovaná proto odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

31. Městský soud v Praze nemohl přisvědčit první žalobní námitce, že žalovaná se dostatečně nezabývala aktivitami žalobce v náboženské oblasti a v obrodném proudu ČSL. Zdejší soud naopak musí konstatovat, že napadené rozhodnutí je velmi detailně odůvodněno, žalovaná se podrobně zabývala skutkovými zjištěními včetně závěrů příslušných archivních složek a vypořádala všechny aspekty žalobcem tvrzené protirežimní činnosti. Náboženské aktivity a účast na obrodném proudu ČSL žalovaná posuzovala velmi podrobně (srov. str. 19 - 23 napadeného rozhodnutí) a na rozdíl od prvostupňového orgánu konstatovala, že tyto aktivity považuje za protikomunistické. Nicméně, jak však bylo uvedeno výše, z hlediska celkového hodnocení ve světle zákonných kritérií dospěla k závěru, že charakter a motiv tohoto jednání žalobce byl náboženský, nikoliv protirežimní.
32. Podle ustanovení § 3 odst. 2 písm. b) zákona platí následující: *„Formou odboje a odporu proti komunismu se dále rozumí soustavná či dlouhodobá anebo jinak významná činnost spočívající v organizaci veřejných vystoupení proti komunistickému režimu, vyvíjení politické, publicistické nebo jiné prokazatelně protikomunistické činnosti zaměřené přímo nebo nepřímo na obnovu svobody, demokracie nebo na oslabení komunistického režimu.“*
33. Městský soud v Praze souhlasí s žalovanou, že dané ustanovení vyžaduje kumulativní splnění tří podmínek, tj. protikomunistické zaměření aktivit, organizační charakter činnosti a také jejich soustavnost, dlouhodobost či jiná intenzita. Zdejší soud přitom souhlasí se závěrem žalované, že účast na obrodném proudu ČSL lze s ohledem na jeho hodnotové zakotvení a ideály považovat za protikomunistickou činnost směřující proti tehdejšímu režimu. Zároveň však Městský soud v Praze považuje za přesvědčivý závěr žalované, že zbývající dvě podmínky jednání žalobce spočívající v zastání se představitelů ČSL či dílčí pomoci při navádění účastníků na schůzi ČSL nelze považovat za splněné. Je evidentní, že z hlediska intenzity se nejednalo o soustavné a dlouhodobé aktivity, nýbrž o dílčí jednání žalobce, které není s to naplnit požadavek intenzivního soustavného a organizačního jednání.
34. Přisvědčit pak nelze ani námitce, že žalovaná bagatelizovala organizační činnost žalobce mj. při rozmnožování samizdatu či sběru podpisů pro petici. Žalovaná se těmito otázkami zabývala, dospěla však k závěru, že důkazy k těmto aktivitám žalobce chybí, když ani svědecké výpovědi nepotvrdily tyto žalobcem tvrzené činnosti. Pokud jde o pomoc občanům NDR, primárním smyslem této činnosti byla dle žalované pomoc lidem v nouzi. Rozhodně se však nelze ztotožnit s argumentem žalobce, že tyto jeho činnosti žalovaná bagatelizovala či zesměšňovala, když naopak konstatovala, že takové jednání je projevem lidskosti žalobce a jeho zaměření na křesťanské ideály, čehož si žalovaná váží.
35. Žalobce dále namítá, že nebyl seznámen s personálním obsazením žalované a nemohl vznést případné námitky podjatosti. V tomto ohledu se Městský soud v Praze zcela ztotožňuje s argumentací žalované v jejím vyjádření. Pokud byl žalobce řádně procesně poučen a jeho právní zástupkyně nahlédla do spisu, mohla jistě v mezidobí tří měsíců vznést dotaz na personální obsazení žalované, které je ostatně dostupné na jejích webových stránkách.
36. Městský soud v Praze k tomuto uvádí, že žalovaná rozhodně nepopsala žalobce jednostranně coby aktivního podporovatele režimu, který se podílel na justičních

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zločinech. Žalovaná naopak pečlivě vážila všechny prokázané aktivity žalobce, které označila za záslužné a odrážející lidskost a kterých si dle jejích slov váží. Zároveň však považovala za prokázanou konkrétní spolupráci s StB, a to navzdory judikatorně potvrzené neoprávněnosti evidence žalobce v seznamech spolupracovníků. Lze totiž souhlasit s žalovanou v tom, že v rozsudku 34 C 25/93 Městský soud v Praze nezohlednil všechny dochované záznamy o aktivitě žalobce. Jak navíc žalovaná správně podotkla, Městský soud v Praze v daném rozsudku neposuzoval (a ani nemohl posuzovat) jednání žalobce z hlediska zákona č. 262/2011 Sb.

37. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona platí, že *„Za účastníka odboje a odporu proti komunismu se nepovažuje občan, který v době nesvobody byl evidován v materiálech bezpečnostních složek jako jejich spolupracovník nebo tajný spolupracovník anebo byl členem Pomocné stráže Veřejné bezpečnosti, pomocníkem Pohraniční stráže nebo informátorem zpravodajského aparátu Komunistické strany Československa anebo jinak obdobně spolupracoval s bezpečnostními složkami nebo Komunistickou stranou Československa.“*
38. Pokud tedy žalovaná dospěla k závěru, že žalobce jinak spolupracoval s Komunistickou stranou Československa, musí Městský soud v Praze tento závěr žalované aprobovat. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a podkladů získaných od archivních složek, které jsou obsaženy ve správním spise, totiž jednoznačně vyplývá, že žalobce absolvoval několik schůzek, na kterých aktivně sděloval informace ve vztahu k náboženským komunitám, o něž se bezpečnostní složky zajímaly. Tuto spolupráci žalobce s StB má zdejší soud shodně s žalovanou za prokázané a nepovažuje za nutné provádět dokazování za účelem dalšího rozboru těchto činností, neboť aktivní spolupráce žalobce s představiteli StB na předmětných schůzkách jednoznačně vyplývá z archivních materiálů. V daném případě tak byla překážka dovozena z prokazatelné spolupráce žalobce s StB, nikoliv z formální evidence (která byla v minulosti soudem označena za neoprávněnou).
39. Odmítnout musí Městský soud v Praze také argument žalobce, že napadené rozhodnutí je založeno na podkladě účelově doplněného skutkového děje a konstrukcích, které neodpovídají provedeným důkazům a dehonestují žalobce jako podporovatele komunistického režimu a udavače. Toto tvrzení žalobce je zcela účelové a ničím nepodložené, navíc z obsahu napadeného rozhodnutí či prvostupňového rozhodnutí nic nenasvědčuje tomu, že by snad ze strany prvostupňového orgánu či žalované došlo k jakékoliv dezinterpretaci historických podkladů a údajů obsažených ve správním spisu nebo k vyvození jakýchkoliv závěrů, pro které není opora ve správním spise. Naopak, jak již bylo opakovaně zmíněno, prvostupňový orgán i žalovaná vyvinuli úsilí o objektivní zjištění úplného skutkového stavu, když v součinnosti s řadou archivních složek posuzovali množství historických dokumentů a archiválií vztahujících se k osobě žalobce. Přitom musí Městský soud v Praze opakovaně konstatovat, že závěry prvostupňového orgánu a žalované rozhodně nelze označit za tendenční, když byly zohledněny rovněž pozitivní aspekty výše uvedeného jednání žalobce.
40. Žalobce v doplnění žaloby tvrdí, že napadené rozhodnutí se opírá o svědecké výpovědi svědčící o propagaci SSM, SNB či ČSLA žalobcem, tyto svědecké výpovědi však dle žalobce nebyly provedeny. Městský soud v Praze k tomuto uvádí, že danou skutečnost žalovaná nedovodila z údajných neprovedených svědeckých výpovědí, jak tvrdí žalobce, nýbrž z materiálu poskytnutého Archivem bezpečnostních složek (srov. str. 18 napadeného rozhodnutí). Městský soud v Praze nicméně dodává, že žalovaná se touto otázkou coby případnou překážkou pro udělení osvědčení dle § 4 odst. 1 písm. i)

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nezabývala, neboť shledala výše uvedenou překážku podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) zákona.

41. Soud pro nadbytečnost neprovedl ani další žalobcem navržené důkazy, a to výslechy svědků (kteří v mnoha případech ani nebyli řádně konkrétním způsobem identifikováni, tudíž tento důkazní návrh by již pro neurčitost nebylo možno provést) k reáliím doby rozhodné, jelikož pro rozhodnutí ve věci jsou podstatné podklady obsažené ve správním spise.
42. Městský soud v Praze konstatuje, že žalobcem predestřená argumentace v žalobě a v jejím doplnění je velice obecného, povšechného charakteru, kdy žalobce tvrdí, že vykonával nejrůznější aktivity směřující proti tehdejšímu komunistickému režimu, svá tvrzení však nepodkládá žádnými důkazy. Žalobce v podané žalobě a následném doplnění a vyjádření navíc polemizuje se zjištěními a závěry učiněnými ze správního spisu a jednotlivých archivních materiálů, které jsou v něm obsaženy. Žalobce nicméně nepředkládá svůj odlišný právní názor na řešenou věc a nenamítá, v čem by měl být postup prvostupňového orgánu či žalované protizákonný nebo v čem je jejich právní posouzení nesprávné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Městský soud v Praze uzavírá, že v případě aktivit žalobce, které byly prokázány, ve shodě s žalovanou neshledal naplnění podmínek § 3 zákona pro přiznání postavení účastníka odboje a odporu proti komunismu. Zároveň zde nepochybně existuje překážka přiznání tohoto postavení ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona. S ohledem na uvedené důvody tak Městský soud v Praze žalobu zamítl.
44. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 7 s. ř. s. rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. prosinec 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.